

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2026 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

██████████ ██████████

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 lipca 2026 roku w Toruniu
sprawy ██████████

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Toruniu**
o wysokość świadczenia

na skutek odwołania ██████████

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Toruniu
z dnia 11 marca 2026 roku nr ██████████

- I** zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Toruniu do ponownego ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego ██████████ z pominięciem przepisu art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poczynwszy od dnia 1 lutego 2026 roku;
- II** nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;
- III** zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Toruniu na rzecz ubezpieczonego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych), wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

/-/ ██████████

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 marca 2026 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Toruniu przyznał [REDAKTOWANE] prawo do emerytury od 1 lutego 2026 roku, tj. od miesiąca złożenia wniosku. Do obliczenia przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne i kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. W decyzji wskazano, że podstawa obliczenia emerytury podlegała zmniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Emerytura stanowiła równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, które ustalono na dzień osiągnięcia wieku emerytalnego. Wysokość świadczenia została obliczona zgodnie z zasadami art. 26 ustawy emerytalnej.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony, reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o obliczenie wysokości jej emerytury z pominięciem zmniejszenia podstawy obliczenia świadczenia o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych od miesiąca przyznania emerytury powszechnej, a także o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu żądania ubezpieczony powołał się na treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 4 czerwca 2024 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji, podnosząc dodatkowo, iż ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę powszechną wiele lat po uzyskaniu wieku emerytalnego.

Sąd ustalił, co następuje:

[REDAKTOWANE] urodził się 1 grudnia 1950 roku. Powszechny wiek emerytalny (66 lat) osiągnął w dniu 1 grudnia 2016 roku.

Bezsporne.

Decyzją z dnia 3 stycznia 2011 roku ZUS Oddział w Toruniu przyznał ubezpieczonemu prawo do wcześniejszej emerytury od 1 grudnia 2010 roku r. tj. od osiągnięcia obniżonego wieku emerytalnego.

Dowód: - decyzja – k. 51 akt ZUS p. E2/.

W dniu 23 lutego 2026 roku ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o emeryturę z wieku powszechnego.

Decyzją z dnia 11 marca 2026 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Toruniu przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 1 lutego 2026 roku, tj. od miesiąca złożenia wniosku. Do obliczenia przyjęto kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne i kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę. W decyzji wskazano, że podstawa obliczenia emerytury podlegała zmniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Emerytura stanowiła równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, które ustalono na dzień osiągnięcia wieku emerytalnego. Wysokość świadczenia została obliczona zgodnie z zasadami art. 26 ustawy emerytalnej.

Dowód: - wniosek – k. nienumerowana akt ZUS,

- zaskarżona decyzja – k. nienumerowana akt ZUS.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny był w zasadzie bezsporny i został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach prowadzonych przez organ rentowy, którym Sąd przyznał walor wiarygodności, ponieważ były jasne, pełne i rzetelne, a nadto żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości zawartych w nich treści ani ich mocy dowodowej, nie budziły one również wątpliwości Sądu.

Kwestia sporna w niniejszym postępowaniu sprowadzała się do ustalenia, czy organ rentowy w zaskarżonej decyzji prawidłowo ustalił wysokość emerytury w związku z wydanym w dniu 4 czerwca 2024 roku wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego.

Przechodząc do rozważań prawnych na tle niniejszej sprawy należy wskazać, że zgodnie z art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. w Dz. U. z 2022 poz. 504 – dalej jako „ustawa”), jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę częściową lub emeryturę na podstawie przepisów art. 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2021 r. poz. 1762), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Przepis art. 25 ust. 1b dodany ustawą z dnia 11 [REDACTED]

2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 r. poz. 637), która weszła w życie od 1 stycznia 2013 roku. Ustawa została ogłoszona w dniu 6 czerwca 2012 roku.

Na podstawie art. 194i ustawy do ustalenia podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ubezpieczonego urodzonego w 1953 roku, nie stosuje się przepisu art. 25 ust. 1b, jeżeli wniosek o przyznanie tej emerytury zgłosi w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 1222) pod warunkiem, że prawo do emerytury przed osiągnięciem wieku emerytalnego ma ustalone na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 roku.

Na mocy art. 194j ust. 1 ustawy, kwotę emerytury przyznanej na podstawie art. 24 ubezpieczonemu urodzonemu w 1953 roku, który wcześniej pobierał emeryturę wymienioną w art. 25 ust. 1b na podstawie wniosku złożonego przed dniem 1 stycznia 2013 roku, ustala się ponownie od podstawy ustalonej z zastosowaniem art. 194i, tj. z pominięciem art. 25 ust. 1b ustawy.

Przeliczeniu podlega podstawa obliczenia emerytury przyjęta w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury (art. 194j ust. 2 ustawy).

Emerytura w ponownie ustalonej wysokości przysługuje od dnia, od którego podjęto wypłatę emerytury przyznanej na podstawie art. 24, a w przypadku gdy prawo do tej emerytury było zawieszone – od dnia, od którego mogłaby być podjęta jej wypłata (art. 194j ust. 4 ustawy).

Ponadto, jeżeli ponownie ustalona wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 jest wyższa od wypłacanej dotychczas, emerytowi wypłaca się wyrównanie w kwocie stanowiącej różnicę między sumą kwot emerytur, jakie przysługiwałyby w okresie od dnia, o którym mowa w ust. 4, do dnia wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, z uwzględnieniem ich waloryzacji, a sumą kwot wypłaconych w tym okresie (art. 194j ust. 5 ustawy).

Przepisy art. 194i i art. 194j ustawy zostały z dniem 10 lipca 2020 roku dodane do przepisów ustawy, na mocy art. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1222 – dalej jako „ustawa nowelizująca”), będącej normatywną odpowiedzią na ocenę stanu prawnego oraz zalecenia Trybunału Konstytucyjnego zawarte w wyroku z dnia 6 marca 2019 roku (P 20/16, LEX nr 2627587), który stwierdził, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 r. poz. 39), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 roku, w

zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 roku kobiet, które przed 1 stycznia 2013 roku nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Sprawa leżąca u podstaw wystąpienia z pytaniem prawnym dotyczyła ubezpieczonej urodzonej w 1953 roku, która skorzystała z możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed wejściem w życie kwestionowanego art. 25 ust. 1b ustawy. To znaczy, że przysługiwało tej osobie świadczenie emerytalne określone w ustawie i z tego świadczenia skorzystała jeszcze przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego oraz przed dokonaniem zmian ustawowych skutkujących wprowadzeniem kwestionowanego w pytaniu prawnym art. 25 ust. 1b ustawy. Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że stwierdzając niekonstytucyjność zaskarżonego przepisu w zakresie, w jakim dotyczy kobiet urodzonych w 1953 roku, które przed dniem 1 stycznia 2013 roku nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 ustawy, nie zakwestionował możliwości stosowania określonego w nim mechanizmu potrącania w stosunku do pozostałych osób.

W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że w oparciu o art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej można wyodrębnić trzy grupy ubezpieczonych urodzonych w latach 1949-1968. Pierwsza grupa obejmuje osoby, które przeszły na wcześniejszą emeryturę w wieku 55 lat i uzyskały powszechny wiek emerytalny do końca 2012 roku oraz złożyły wniosek o ustalenie emerytury przed 1 stycznia 2013 roku. Drugą grupę stanowią osoby, które przeszły na wcześniejszą emeryturę i uzyskały powszechny wiek emerytalny przed końcem 2012 roku, lecz z wnioskiem o ustalenie emerytury wystąpiły dopiero po 1 stycznia 2013 roku. Trzecia grupa to osoby, które pobierały wcześniejszą emeryturę, ale powszechny wiek emerytalny uzyskały po 1 stycznia 2013 roku i po tym terminie wystąpiły z wnioskiem o ustalenie emerytury. Do grupy pierwszej nie ma zastosowania art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej. Zakresem tego przepisu objęte zostały natomiast osoby z grupy drugiej i trzeciej. Do grupy trzeciej należą kobiety urodzone w 1953 roku, bowiem wiek emerytalny (60 lat) osiągnęły po zmianach dokonanych ustawą nowelizacyjną. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego ubezpieczone urodzone w 1953 roku, które zdecydowały się przejść na wcześniejszą emeryturę, nie miały - w momencie podejmowania tej decyzji na podstawie obowiązującego wówczas stanu prawnego - świadomości co do skutków prawnych, jakie może ona wywoływać w sferze ich przyszłych uprawnień z tytułu emerytury powszechnej. Nie mogły przewidzieć, że przejście na emeryturę jeszcze przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, będzie wiązało się z pomniejszeniem zgromadzonego kapitału o pobrane świadczenia. Nie spodziewały się, że wypłacanie świadczeń emerytalnych wpłynie na sposób ustalania wysokości świadczenia w ramach emerytury powszechnej.

Następnie w wyroku z dnia 4 czerwca 2024 roku SK 140/20 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2023 r. poz. 1251) w zakresie, w jakim dotyczy osób, które złożyły wniosek o przyznanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie, przed 6 czerwca 2012 roku, jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Według Trybunału doszło do złamania zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Ubezpieczeni, którzy zdecydowali się na korzystanie z wcześniejszej emerytury, nie mieli - w momencie podejmowania tej decyzji na podstawie obowiązującego wówczas stanu prawnego - świadomości co do skutków prawnych, jakie może ona wywoływać w sferze ich przyszłych uprawnień z tytułu emerytury powszechnej. W szczególności nie mogli przewidzieć, że przejście na emeryturę jeszcze przed osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego będzie wiązało się z pomniejszeniem zgromadzonego kapitału o pobrane świadczenia. Nie spodziewali się, że wypłacanie świadczeń emerytalnych wpłynie na sposób ustalania wysokości świadczenia w ramach emerytury powszechnej. Z takimi konsekwencjami mogli się liczyć osoby, które decydowały się na skorzystanie z prawa do wcześniejszej emerytury po ogłoszeniu ustawy nowelizującej. Dopiero od tego momentu osoby ubezpieczone mogły zapoznać się z nowymi regulacjami i podjąć świadomą decyzję, dysponując wiedzą co do jej ujemnych skutków w sferze wymiaru przyszłego świadczenia emerytalnego po osiągnięciu przewidzianego w ustawie wieku. Należy mieć przy tym na uwadze, że zgodnie z art. 116 ust. 2 ustawy emerytalnej cofnięcie wniosku o przyznanie świadczenia jest dopuszczalne tylko do czasu uprawomocnienia się decyzji o jego przyznaniu. Nie było zatem możliwości, aby osoby, które zostały „zaskoczone” wprowadzanymi zmianami w trakcie pobierania świadczenia, podjęły skuteczną interwencję w celu ochrony swoich interesów. Sądy powszechne słusznie zwracają uwagę na fakt ustalenia prawa do emerytury w określonej wysokości dopiero na etapie następującym po złożeniu wniosku o jej przyznanie. Trudno zatem mówić, by jeszcze przed przejściem na emeryturę przysługującą z racji uzyskanego wieku skarżący miał prawo do otrzymania tego świadczenia w określonej wysokości - do tego określenia bowiem jeszcze nie doszło. Trybunał podkreślił, że w rozpoznawanej sprawie istotą problemu nie było samo ustalenie wysokości świadczenia, ale zmiana mechanizmu jego ustalenia. Zmiana ta nastąpiła w trakcie pobierania jednego z enumeratywnie wymienionych świadczeń, co zgodnie z zaskarżonym przepisem stanowi podstawę do obniżenia świadczenia. Zmiana ta nastąpiła w momencie, w którym ubezpieczony nie mógł już podjąć żadnych

kroków zapobiegających wystąpieniu skutków, których nie mógł się spodziewać, korzystając z jednego ze świadczeń wymienionych w art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił, że ustawa z dnia 11 [REDACTED] 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 r. poz. 637; dalej: ustawa nowelizująca) została ogłoszona 6 czerwca 2012 roku i zgodnie z jej art. 22 weszła w życie 1 stycznia 2013 roku. Nie wszystkie osoby objęte zakresem art. 25 ustawy emerytalnej miały możliwość świadomego ukształtowania swojej sytuacji prawnej. Niekorzystnego obliczania podstawy wymiaru emerytury, tj. z uwzględnieniem art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, wydłużona, półroczna *vacatio legis* pozwoliła uniknąć jedynie tym osobom, które przed 1 stycznia 2013 roku osiągnęły już wiek emerytalny, wymagany przez art. 24 ustawy emerytalnej, w brzmieniu obowiązującym przed tą datą, i złożyły wniosek o wypłatę tego świadczenia. Do dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej osoby te nabyły już prawo do emerytury z nowego systemu (art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej). W okresie *vacatio legis* mogli również złożyć wniosek o ustalenie prawa do tej emerytury na podstawie przepisów dotychczasowych. W stosunku do tych osób przepis nie miał zastosowania - pokrzywdzone jego skutkami zostały jedynie osoby, które skorzystały z prawa do jednego ze świadczeń wymienionych enumeratywnie w art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej przed jego ogłoszeniem w Dzienniku Ustaw i jednocześnie nie uzyskały prawa do emerytury na zasadach ogólnych przed 1 stycznia 2013 roku.

Trybunał stwierdził, że art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej **w zakresie, w jakim dotyczy osób, które złożyły wniosek o przyznanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie, przed 6 czerwca 2012 roku**, jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji. Zaskarżona regulacja niewątpliwie doprowadziła do sytuacji, w której ubezpieczony nie tylko został zaskoczony pomniejszeniem świadczenia emerytalnego, a także nie miał możliwości - podobnie jak każda osoba, która złożyła wniosek przed 6 czerwca 2012 roku - przewidzieć konsekwencji, jakie na mocy nowo wprowadzonych przepisów wiązały się ze skorzystaniem z prawa do wcześniejszego świadczenia. Tego rodzaju legislacja, w ocenie Trybunału, w żaden sposób nie mieści się w ramach wyznaczonych przez art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji.

Określając skutek powyższego wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał na prawo wznowienia postępowania z mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji. Przepis ten otwiera drogę do sanacji sytuacji prawnych, w których zastosowanie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej wywołało konsekwencje zakwestionowane przez Trybunał. Będzie zatem stosował się do tych osób, które przed 6 czerwca 2012 roku zdecydowały się skorzystać z tzw. wcześniejszej

emerytury. Jednocześnie Trybunał podkreślił, że **wyrok wpłynie wyłącznie na sytuację osób, które nie nabyły prawa do emerytury wynikającej z osiągnięcia wieku emerytalnego przed 1 stycznia 2013 roku.** Tylko w ich wypadku doszło bowiem do niekonstytucyjnego zastosowania skarżonej normy prawnej, co było związane z ich nieświadomością co do skutku podjętej decyzji. W pozostałych wypadkach zaś uposażeni mieli świadomość zmian oraz możliwość uniknięcia ich konsekwencji, co słusznie zauważył Sąd Najwyższy w uchwale o sygn. akt III UZP 5/19, i co przekłada się na brak stosowalności niniejszego wyroku w stosunku do tych osób.

W realiach niniejszej sprawy ubezpieczony pobierał wcześniejszą emeryturę od dnia 1 grudnia 2010 roku, powszechny wiek emerytalny (66 lat) osiągnął w dniu 1 grudnia 2016 roku, a więc nie miał możliwości złożenia wniosku o emeryturę powszechną przed 1 stycznia 2013 roku.

W efekcie zastosowania przepisu art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, emerytura ubezpieczonego, przyznana od dnia 1 lutego 2026 roku, została obliczona z uwzględnieniem niekorzystnych zmian, wprowadzonych już po przejściu ubezpieczonego na wcześniejszą emeryturę. Takiej sytuacji dotyczy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 roku, który stanowił podstawę żądania ubezpieczonego. Z treści tego orzeczenia wprost wynika, że odnosi się do ubezpieczonych, którzy wnioskowali o wcześniejszą emeryturę przed 6 czerwca 2012 roku, a prawo do powszechnej emerytury uzyskali nie wcześniej niż od 1 stycznia 2013 roku. Osoby, w przypadku których powszechny wiek emerytalny był osiągnięty dopiero od 1 stycznia 2013 r., a zdążyły już skorzystać z prawa do wcześniejszej emerytury, nie miały możliwości odmiennego ukształtowania swojej sytuacji prawnej.

Jednocześnie Sąd nie przypisał znaczenia faktowi, iż ubezpieczony wystąpił o emeryturę powszechną dopiero w roku 2026, zamiast w roku 2016, wraz z osiągnięciem obowiązującego go wówczas powszechnego wieku emerytalnego 66 lat. Złożenie wniosku o emeryturę nie jest bowiem obligatoryjne. Ubezpieczony może skorzystać ze swojego uprawnienia w każdym momencie po uzyskaniu stosownego wieku, a niewystąpienie z wnioskiem niezwłocznie po tej dacie nie może skutkować negatywnymi konsekwencjami dla ubezpieczonego. Ze względu na treść przepisu art. 25 ust. 1 b ustawy emerytalnej, wiele osób pobierających wcześniejsze emerytury nie podejmowało decyzji o wnioskowaniu o emeryturę powszechną, spodziewając się, że jej kwota będzie niższa lub niewiele wyższa od pobieranej emerytury wcześniejszej. Stan ten zmienił dopiero powoływany w sprawie wyrok Trybunału Konstytucyjnego i jego konsekwencje dla orzecnictwa sądów powszechnych. Odwlekanie

momentu wnioskowania o emeryturę powszechną nie świadczy zatem o woli nadużycia prawa przez ubezpieczonych, ale jest efektem niepewności generowanej przez prawodawcę, co słusznie wytknął Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniu z 4 czerwca 2024 roku.

W tym stanie rzeczy Sąd, działając na mocy art. 477¹⁴ §2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję, zobowiązując organ rentowy do ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonego z pominięciem przepisu art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, od daty jej przyznania.

Z uwagi na szczególną sytuację, spowodowaną brakiem publikacji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 4 czerwca 2024 roku, w niniejszej sprawie nie można jednak mówić o odpowiedzialności organu rentowego za wydanie nieprawidłowej decyzji.

Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego zyskują moc wiążącą dopiero z datą ich opublikowania, zatem jak dotąd organ rentowy nie dysponował wyraźną podstawą prawną dla ustalenia wysokości świadczenia z pominięciem art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej w dacie przyznania prawa do emerytury. Organ rentowy nie był władny do samodzielnej oceny zgodności z Konstytucją takiego przepisu ustawy, który w dacie wydania decyzji ustalającej obecnie kwestionowaną wysokość świadczenia korzystał z domniemania konstytucyjności (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2014 r., III UZP 3/13, LEX nr 1455747).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. i zasądził na rzecz [REDAKTOWANE] stawki minimalnej wynagrodzenia pełnomocnika, przewidzianą w §9 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1964 ze zm.), wraz z należnymi odsetkami od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

/-/Sędzia [REDAKTOWANE]